

کار و روزہ

نویسنده:

محمد علی عابدی

سرشناسه : عابدی، محمدعلی، ۱۳۶۳
 عنوان و نام پدیدآور : کار و روزه، محمدعلی عابدی
 مشخصات نشر : گلستان: کیسان، ۱۳۹۴.
 مشخصات ظاهری : ۳۶ ص. ۱۷×۱۱ س. م.
 شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۷۴۸۱-۴۰۰۰
 وضعیت فهرست : قیای مختصر

نویسی :
 یادداشت : فهرست نویسی کامل این اثر در نشانی:
<http://opac.nlai.ir> قابل دسترسی

است،
 شماره کتابشناسی ملی : ۳۸۴۳۶۷

مراکز پخش و محل تحویل
 پاسخنامه: استان گلستان، شهر
 دلدند: مؤسسه فرهنگی آموزشی
 دارالتقلین، تلفن: ۰۱۷۳۵۸۹۱۱۰۰
 فروشگاه فرش یاسرچورلی،
 تلفن: ۰۱۷۳۵۸۹۴۶۷۶ و ابوذر
 چوری، همراه: ۰۹۱۱۸۷۲۱۹۴۰ و
 ۰۹۳۷۰۸۴۰۶۴۰

مؤلف: محمدعلی عابدی
 ویراستار: فاطمه ترابی
 طراح: روح الله نصرتی
 صفحه آرا: ابوالفضل چوری
 ناشر: کیسان
 چاپخانه: پیشگام
 نوبت چاپ: اول، بهار ۱۳۹۴
 شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

قطع: جیبی
 قیمت: ۳۰۰۰ تومان
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۴۸۱-۴۰۰۰

فهرست

صفحه	عنوان
۳	مقدمه
۵	اهمیت روزه
۶	اطاعت کردن از خدا، رفتن به سوی نور
۱۰	سؤال مهم:
۱۰	چگونگی جمع بین کارگری و روزه
۱۲	جواب‌ها
۱۲	۱. ضرورت روزه برای همهی افراد
۱۴	۲. هدف از کار کردن، انجام دستورات دین
۱۵	۳. تعطیلی موقت کار
۱۹	۴. کم کردن حجم و مدت کار
۱۹	۵. تقسیم کار بین افراد
۲۰	۶. تغییر زمان کار
۲۰	۷. کمک گرفتن از دیگران
۲۱	۸. مسافرت کوتاه تا ۲۳ کیلومتر
۲۳	۹. روزه گرفتن و خوردن به مقدار رفع اضطرار
۲۵	نکات لازم
۲۵	* اهمیت دادن به روزه‌ی ماه مبارک رمضان
۲۰	* وجوب روزه به خاطر فایده‌ی زیاد آن
۳۴	تذکره

۳۵ طرح مسابقه کتاب‌خوانی:

۳۶ سوالات کتاب «کار و روزه»

www.ketab.ir

مقدمه

در شهر چرخى زدم، دیدم شغل عده‌ای از مردم کشاورزی، باغداری و کارگری است و برخی هم در کارخانه‌ها مشغول به کار بودند، بسیاری از آن‌ها در بین روز سر سفره نشسته و غذا می‌خوردند؛ خیلی عاذهی بود گویا فرقى بین ماه مبارک رمضان و غیر آن نیست. عجیب نگران شدم، بعضی از متدینین نیز این مطلب را مسلم گرفته بودند که چون کار دارند و نمى‌توانند، پس نباید روزه بگیرند.

یکی از مشاغل باارزش و مهم، کارگری است. پیغمبر اکرم صلی‌الله علیه و آله دست کارگر را می‌بوسید.

کارگر با بدن خود زحمت می‌کشد و عرق می‌ریزد تا خرج زندگی و خانواده را در بیاورد، اگر کارگران نباشند، چرخه‌ی اقتصاد از کار می‌افتد، این کارگران هستند که تولید ایجاد می‌کنند، این‌ها هستند که کشاورزی، خانه‌سازی، جاده‌سازی و بسیاری از خدمات دیگر را رونق می‌دهند. همه‌ی این زحمات‌ها اگر به خاطر خدا یا خدمت به خلق یا تأمین مخارج خانواده باشد، ثواب زیادی دارد؛ زیرا هدف اصلی در زندگی عبادت و

بندگی خداست، پس باید تمام فعالیت‌های زندگی انسان نیز در این راستا باشد.

تمام دستورات خداوند متعال در مسیر رسیدن انسان به کمال است. یکی از این دستورات، روزه می‌باشد. عده‌ای از کارگران و کشاورزان عزیز ممکن است برای انجام این وظیفه دچار مشکل شوند.

کارگران در مواجهه با روزه به چند گروه تقسیم می‌شوند:

۱. اصلاً روزه گرفتن برای آن‌ها اهمیتی ندارد و مانند دیگر واجبات، انجام نمی‌دهند.

۲. کار را بهانه‌ای برای روزه‌خواری گرفته‌اند و می‌گویند به خاطر کار کردن روزه نمی‌گیریم.

۳. بعضی از واجبات مانند نماز برایشان مهم است و انجام می‌دهند، اما تا زمانی که به دنیای آن‌ها صدمه‌ای وارد نکند، پس در مقابله‌ی کار کردن با روزه، کار و پول را مهم‌تر می‌دانند و روزه را کنار می‌گذارند.

۴. دوست دارند روزه بگیرند ولی چون نمی‌توانند آن دو را باهم جمع کنند، روزه نمی‌گیرند.

۵. دوست دارند روزه بگیرند ولی به خاطر این که نمی دانند چه کنند، فکر می کنند وظیفه ی آنها این است که نباید روزه بگیرند و اشکالی هم ندارد.

در کتاب پیش رو به این سؤال پاسخ داده می شود که آیا واقعاً کار با روزه قابل جمع اند، اگر قابل جمع است چگونه؟ جواب هایی که مطرح می شود برای همه ی اقسام پنج گانه ی کارگران می باشد به غیر از قسم اول که جواب آن در کتاب دیگری به اسم «فواید روزه داری و عواقب روزه خواری» آورده شده است.

اهمیت روزه

خداوند متعال در سوره بقره آیه ۱۸۳ می فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ»

ای افرادی که ایمان آورده اید! روزه بر شما واجب شده است، همان گونه که بر کسانی که قبل از شما بودند واجب شده بود؛ تا شاید از این طریق متقی و پرهیزکار شوید.»

بله، نماز و روزه رکن اصلی دین را تشکیل می‌دهند، نماز و روزه شرط اصلی بندگی خداست و اگر کسی این دو را نداشته باشد خودش را از اطاعت و بندگی خدا خارج کرده و تحت ولایت و پرچم شیطان درآورده است، پس زندگی‌اش تاریک و بدون نور می‌شود و لذت واقعی و حقیقی را از زندگی‌اش نمی‌فهمد.

اطاعت کردن از خدا، رفتن به سوی نور خداوند متعال در سوره بقره آیه ۲۵۷ (آیه الکرسی) می‌فرماید:

«اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ»

خداوند، ولی و سرپرست کسانی است که ایمان آورده‌اند؛ آن‌ها را از تاریکی‌ها، به سوی نور بیرون می‌برد. [اما] کسانی که کافر شدند، اولیای آن‌ها طاغوت‌ها هستند؛ که آن‌ها را از نور، به سوی تاریکی‌ها بیرون می‌برند؛ آن‌ها اهل آتش‌اند و همیشه در آن خواهند ماند.»

آیا کسی دوست دارد که سرپرست خانوادگی او یک انسان بداخلاق، فاسد، ظالم و زورگو باشد یا این که همه دوست دارند پاک‌ترین و بهترین شخص، سرپرست آن‌ها باشد.

خداوند متعال در این آیه می‌فرماید آیا دوست دارید من همیشه با شما باشم؟ اگر دوست دارید من همیشه ولی، دوست و سرپرست شما باشم تا شما را از تاریکی‌ها، بدی‌ها و کثافت‌ها به سوی نور، پاکی و خوبی داخل کنم، ایمان بیاورید.

ایمان به خدا چیست؟ این که خدا را به خدایی بپذیریم و اطاعت و بندگی او را کنیم و رکن اصلی ایمان و دین‌داری یعنی نماز و روزه را انجام دهیم. اما اگر اهل نماز، روزه و بندگی خدا نباشیم و خدا را به خدایی نپذیریم (که همان کفر به خداست) ولی و سرپرست ما طاغوت می‌شود و کار طاغوت این است که ما را از نور، پاکی و خوبی به سمت تاریکی، لجنزار و زشتی بکشانند؛ در نتیجه خداوند متعال می‌فرماید: اینان برای همیشه در آتش جهنم خواهند ماند (و هیچ‌گاه نجات پیدا نخواهند کرد).
 کما این که در سوره مدثر آیه ۳۸ تا ۴۸ خداوند متعال یک دسته از افرادی که آن دنیا شفاعت نمی‌شوند را کسانی ذکر می‌کند که وظایف اصلی خود مثل نماز و روزه را انجام نمی‌دادند، گروه

دیگر آن‌هایی هستند که در لذات دنیا و گناهان فرو رفته بودند، همچنین عده‌ای که خمس و زکات نمی‌دادند نیز از شفاعت محروم شدند.

پس هرگاه انسان خودش را از ولایت و سرپرستی خدا خارج کند، رفته رفته مسیر زندگی‌اش به سمت تاریکی‌ها و گناهان بیشتر می‌شود، چنین شخصی نمی‌تواند دوست خدا باشد، زیرا در دستوراتی که خداوند متعال از او خواسته مثل نماز و روزه سهل‌انگاری کرده و بصورت بازی و تفریحانه انجام داده است لذا تحت ولایت و سرپرستی طاغوت و شیطان درآمده و به همین علت، به گناهانی مبتلا می‌شود که هیچ‌گاه فکر رفتن به سراغ آن‌ها را نمی‌کرد، چنین شخصی دیگر باکی ندارد که چه می‌کند، هر خلاقی و هر کاری در دنیا از او سر می‌زند و برایش مهم نیست که زبانش چه بگوید، گوشش چه بشنود و چشمش چه ببیند، اعضا و جوارحش چه انجام دهند! هیچ مهم نیست! چرا؟ زیرا اساسی‌ترین کاری که خداوند متعال از او خواسته برایش مهم نبوده، چون رکن و ستون دین که نشان‌دهنده‌ی بندگی، انسانیت و دین‌داری یک انسان است یعنی نماز و روزه برایش اهمیتی نداشته است.